

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εῖ ν α ι μ ὶ ο ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ῆ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ῖ σ τ ὸ χ ῆ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὶν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτὼ κ' ἐνιακόσα,
νέα δράσις Ρωμηῶν μετὰ τὴν γλῶσσαν.

Αὐγούστου δευτέρα,
Νηστείας ἡμέρα.

Σαράντα τέσσαρα κ' ἀκόμη χίλια,
κ' οἱ Παλαιότουρκοι τρῶνε σκαμπύλια.

Ἰπουργεῖον Τουρκικόν, ὄντως Συνταγματικόν.

Περικλέτο κακομοίρη,
μέσ' στὸ τόσο πανηγύρι
τοῦ Συντάγματος κ' ἐγὼ
πότε τρέχω, πότε χάσκω,
πότε τὰς φυλάς διδάσκω,
καὶ πολλὰ μωρολογῶ.

Ολοένα καὶ φουσκῶνω μετὰ νερὸ τοῦ Ταξιμιοῦ
καὶ συχνὰ ζητωκραυγάζω,
καὶ τὸ φύλλο τοῦ Ρωμηοῦ
γιὰ τοὺς Τούρκους θὰ τὸ βγάξω.

Γιὰ τὴν ἔσω τὴν Ἑλλάδα θάχω πατριώτου ρίγος,
θάχω μένος, θάχω σφρίγος,
καὶ θὰ σκούζω γλασσαῆ...
γιὰ τὴν ἔσω πάρτην σὺ
νὰ τὴν ψάλης νύκτα μέρα
τρώγων καθαρὸν ἀέρα.

Γιὰ τὴν ἔσω τὴν Ἑλλάδα δὲν με μέλει, μασκαρᾶ,
καὶ δὲν δίνω μπὶρ παρᾶ.
Ἐκουράσθηκα νὰ ψάλω με κιθάρα καὶ λαντέρνα
τὰ Ρωμαῖκα Κουδέρνα.

Ἠλπίζω νὰ σταματήσουν τὰ πολλὰ τῆς μεγαλειᾶ
καὶ νὰ βάλωμε τελεία,
πλὴν ἐκεῖνα ξανατρέχουν,
ἢ πῃ δρόμον ἄρον ἄρον,
ποῦ κ' ἡ Μούσαις τῶν Πινδάρων
νὰ τὰ φθάσουν δὲν ἀντέχουν.

Ἡ πολὺ λεπτὴ μου κρᾶσις
ἐκουράσθη μετὰ τὰς δράσεις
καὶ μετὰ τὸν παροξυσμὸν
τῆς κοιτίδος τῶν θεσμῶν.

Τί τὰ θέλεις... σὲ κουράζει κ' ἡ μεγάλη προκοπή,
καὶ γι' αὐτὸ σοῦ τὴν ἀφίνω νὰ τὴν ψάλης, τσελεπή.
Ψάλε τὴν λοιπὸν μ' ἐξάρσεις καὶ μετὰ φαντασίας πτήσεις,
κ' ἂν καὶ σὺ δὲν ἔχῃς σθένος
νὰ τὴν ψάλης ἐμπνευσμένος,
ἄφινέ τὴν νὰ τὴν ψάλουν εἰς τὰς Ἐπιθεωρήσεις.

Ἐγὼ μέλπω Νεοτούρκους κ' Ἰπουργεῖα Τουρκικά,
καὶ σὺ μέλπ' Ἑλληνικά.
Ἐγὼ μέλπω, κακομοίρη,
τὸν καινούριο τὸν Βεζύρη,
τὸν γνωστὸ Κιχαμὴλ Πασσᾶ, ποῦ μᾶς ἀγαπᾶ πολὺ,
καὶ ἐστὶν Σμύρνη πρὸ καιροῦ τὸν ἐγνώρισα Βαλή.

Φιλελεύθερος, εὐσχήμων,
τοῦ Συντάγματος εἰδήμων,
λέν πῶς τετρακόσα τάχει
καὶ φροντίδα τοῦ μονάχῃ
δὲν νομίζει τὸ στομάχι.

Μεγάλῃ τοῦ γινε πομπή
γιὰτ' εἶναι καθὼς πρέπει...
μήτ' ἔνα σταφυλιῶ τσαμπὶ
ν' ἀρπάξῃς σ' ἐπιτρέπει.

Καὶ τὴν πεντάρα τὴν μετὰ
σὰν λίρα, βρὲ σακάτη,
μήτε πηγαίνει σὲ λουτρά
κ' αὐτὸς σὰν τὸν Κορφιᾶτη.

Πολλῶν ἐμάζεψε κουριά,
καὶ τέτοια Βεζυρία
θὰ φέρῃ καὶ τὴν λευτερίαν
καὶ τὴν εὐημερίαν.

Ἐξομῶ καὶ τὸν Ἀρίφ, Ἐμπερδὸν τῆς Τουρκίας,
ἐξομῶ καὶ τὸν Ἀχὴφ, ἄνδρα μέσης ἡλικίας.
Καὶ τὸν Στάην ἐξομῶ, τῆς Παιδείας τὸν Χακί,
ποῦναι φύσις, ὅπως λέν, καθαυτὸ ποιητικὴ.

Έχει σκέψεις ανησυχούς,
και δὲν ἔρχετ' ἐδδομάς,
ποῦ κι' αὐτὸς καμπόσους στίχους
νὰ μὴ γράψῃ σὰν κι' ἐμᾶς.

Ψάλλουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τῆς Παιδείας τὸν Χακῆ,
ποῦχει καὶ γιὰ τὰ Σχολεῖα φίλτρο κι' ἐνθουσιασμό,
καὶ σκοπεύει, μπεχλιδάνη,
πρῶτα στὸν ἀθλητισμὸ
τὰ Τουρκόπουλα νὰ κάνῃ.

Δὲν τὸν τρώει, Περικλέτο, τὸ ντιβάνι κι' ὁ σοφᾶς,
δρᾷ μὲ θάρρος, δρᾷ μὲ ζήλο,
καὶ ἔμπορεῖ γι' ἀνασκαφᾶς
νὰ τὸν δούμει καὶ στήν Δηλο.

Μέλπω τὸν Ρετζήπ Πασσᾶ, στρατηγὸν δημοφιλῆ,
ἀν κι' ὑπάρχουν σὰν κι' αὐτὸν στὸ Ρωμαῖικο πολλοί.

Ὅλων τῶν φυλῶν ἀσκέρι
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Σερασκέρη
μέσα στήν Σταμπούλ γυρίζει
καὶ φαιδρὸν πανηγυρίζει.

Έχει γιὰ Στρατὸ σεβντᾶ
κι' ὄχι γιὰ φουφού λὰ βράκαις,
εἶναι λένε καὶ κοντός.

Καὶ ποτὲ τοῦ δὲν βροντᾷ
σὰν καμπόσαις σακαράκαις
τῆς Ἑλλάδος τῆς ἐντός.

Κι' ἡ Τουρκία σκούζει πᾶσα:
φλογερὰν ρομφαίαν κράτει,
κι' ὅταν στέκῃς ντοῦρος σ' αὐτὴ
μὴ φοβάσαι τὴν γράν κάσσα.

Καὶ τὸν Ἑλληνα γεραίρω, τὸν πολὺ Μαυρογορδάτο,
ποῦχει γνῶσι καὶ παρὰ
καὶ κυττάζω μὲ χαρὰ
νὰ τοῦ κάνουν Ροῦμ καὶ Τούρκοι τεμενάδες ἔως κάτω.

Μέλπω τὸν Γαβρίλ ἐφέντη, Σύριον Καθολικόν,
πρόσωπον σημαντικόν,
μὰ καὶ τὸν Νουδρουτζιὰν δὲν ξεχάνω τὸν Ἀρμένη,
ποῦ κι' αὐτὸς πολὺ σημαίνει.

Ἄνδρες ὄλοι, Περικλέτο, μὲ κεφάλια γόνιμα
καὶ γενναῖον φρόνημα.

Ὅμως ἔμπρὸς εἰς τοὺς δικούς μας ποῦ νὰ πιάσουν χαρτοσιᾶ,
ποῦ θεσμῶν τροπαιοφόρων μᾶς ἐπότισαν κρασιᾶ,
καὶ μᾶς στέλλουν πανοικεῖ
μέσα στήν Ἀμερικὴ
νὰ φορέσωμε βρακί,
κι' ἔπειτα σὰν γνωστικοὶ
μᾶς φωνάζουν ἀπ' ἐκεῖ
νὰ μᾶς βάλουν τὸ χακί,
καὶ νὰ λέμε φθισικοὶ
τὴν Κοκὴ καὶ τὴν Κικῆ.

Ὅταν κάποτε συγκρίνω Νεοτούρκους Ὑπουργούς
μὲ δικούς μας, ποῦ τσακνίζουν μ' ἀραμπάδες τοὺς λαγούς,
δὲν εἰξεύρεις τί καμάρει ποῦ σοῦ τῶχω, μπουνταλά,
κι' ὑπερήφανος σηκώνω τὸ κεφάλι μου ψηλά.

Ἐκ τῆς ἔσω τῆς Ἑλλάδος πιθανὸν νὰ λείψουν δια,
καὶ λαχεῖα γιὰ τοὺς στόλους καὶ στρατοὶ καὶ πυρὸν δια,
μὰ ποτὲ δὲν θὰ τῆς λείψουν κεφαλῶν μεγάλων ἀνδρῶν,
παπαγάλοι καὶ γαλιάνδραις.

Εὐτυχὴς ἐσὺ, ποῦ χάσκεις μὲ θεάματα Ζαζᾶς
στὸ Βασίλειον ἡμῶν,
καὶ ρητόρων ἐκμυζᾶς
ζυγοπάροχον χυμόν.

Στὸν Βεζύρη τὸν Κιαμήλ γιὰ τὸ Σύνταγμα μᾶς εἶπε
δίχως Κόρδοно κι' Ἑλῆ
κάνεις στὸ νερὸ μιὰ τρύπα
καὶ δὲν γίνεται δουλειά.

Οἱ νέοι Τούρκοι δροῦν χωρὶς χρονοτριβᾶς,
αὐτοὶ τσαμποῦκ τσαμποῦκ κι' ἐμεῖς γιαδᾶς γιαδᾶς.
Σβύνει τῆς Καμαρίλλας ἡ δόξα κι' ἡ τιμή...
τῶν Ναυτικῶν τσακνίζουν τὸν κλέφτη τὸν Ραμῆ,
παθαίνει κι' ὁ Μεμδούχ μεγάλα κι' ἀπεικταῖα,
πιάνουν καὶ τὸν Ταχσὶν τὸν Ἀρχιγραμματέα.

Πιάνουν καὶ τὸν Ραγήπ, θαλαμηπόλο πρότερο,
γιατ' ἦταν παστρικός κι' αὐτὸς ὁ πατριώτης.
Ἐπιάσθη κι' ὁ Κιαμήλ, σπουδαῖος ἱμπρικτάρης,
γιατὶ κι' αὐτὸν κοσμεῖ τῆς ἀρπαγῆς ἡ χάρις.

Ἐπιάσανε καὶ τὸν Ριζᾶ,
τὸν τέως Σερασκέρη,
ποῦχε γελάσει τόσα ζᾶ
καὶ τὰ δαλεῖ στὸ χέρι.

Κι' αὐτὸν τὸν καρακλέφταρο μὲ λυπημένο τόνο
τὸν ψάλλουν τόσαις λύραις,
καὶ λένε πῶς ἐσοῦφρωσε στὸ βούτυρο καὶ μόνο
ἑπτὰ χιλιάδες λίραις.

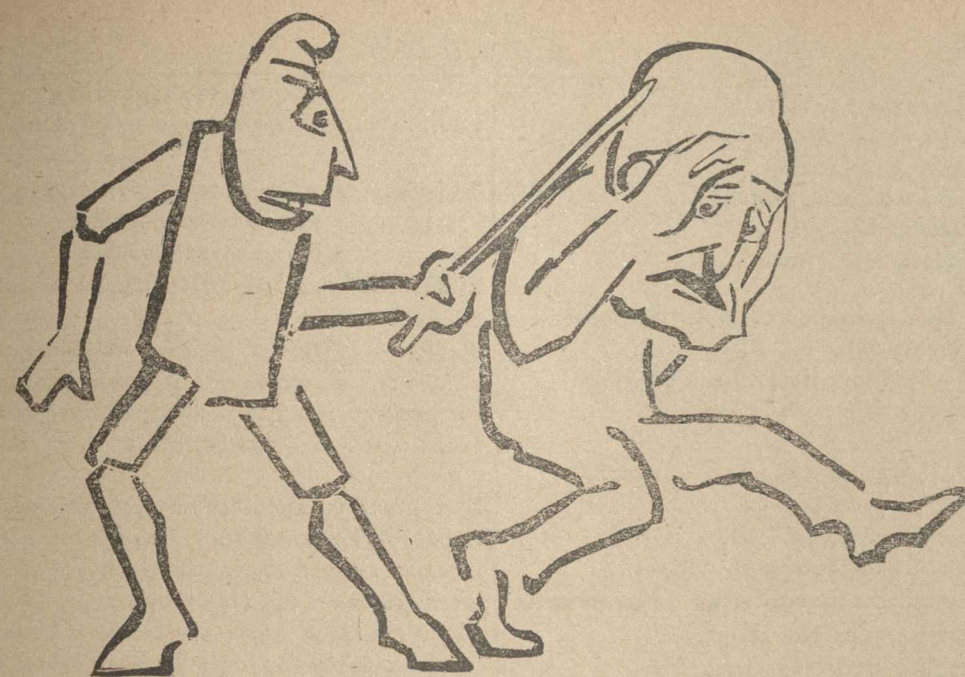
Κι' ἔπειτ' ἀνάδομε κι' ἐμεῖς κι' ἀρχίζου παπαδέλαις
οἱ ρήτορες τῶν Ἀθηνῶν
ὅταν Ἠγοῦμενοι Μονῶν
περάσουν ἑκατὸ δραχμαῖς μονάχα γιὰ τῆς βδέλλαις.

Συλλαμβάνουν κάθε κλέφτη καὶ Πασσᾶ τοῦ ραχατιῶ,
πιάνουν καὶ τὸν ἀστρολόγο τοῦ μεγάλου Παλατιῶ,
τὸν πολὺν Ἐμπούλχουδᾶ,
καὶ τὰ γένεια τοῦ μαδᾶ,
καὶ καθέναν τὸν αἰτελεῖ
τὸν σοφὸ τὸν κακομοῖρη.

Τὸν ἐπόμεψαν κι' αὐτὸν
τοῦ Γιλδίζ τὸν λατρετὸν,
τοῦ Γιλδίζ τὸν Νοστράδαμο,
ποῦ ποτὲ δὲν βλέπει χάμω.

Τώρα χάσκει μὲ τ' ἀστέρινα,
καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια
γιὰ τὴν δόλια Καμαρίλλα προφητεύει ξαφνικὰ
καὶ θρηγεῖ σπαρακτικὰ.

Χαῖρε, Νεοτούρκων νίκη,
κάθε καιλαρᾶς παλῆς
βλέπει τὸ Γιλδὶλ ἀλλοιῶς,
καὶ τὸν πιάνει κρύα φρίκη.

Ἄφροντις ζηλευτὴ... λέτ' ἐγκόμια περίσσια...
ἔπασαν καὶ τὸν Ἀρσίζ, ποῦταν Πρέσβυς στὰ Παρίσια,
κί ἤλθε πρό τινος καιροῦ καθὼς ἔξερεις στὰς Ἀθήνας
νὰ γνωρίσῃ τοὺς τρανοὺς, τοὺς στωμύλους, τοὺς κηφήνας.
Μήτε σύστασις κι' αὐτὸν δὲν τὸν γλύτωσε καμμία,
μήτε κὰν τοῦ Μπαλτατζῆ κι' ἡ δική μας γνωριμία.

Καποθώματα μεγάλα, καὶ δὲν εἶναι τοῦτα μόνα...
ἔπασαν καὶ τὸν Κοπάση, τῶν Σαμίων Ἡγεμόνα.
Κι' ὁ κλεινὸς αὐτὸς σὰν ψάρι βρώμῃσε μπαργάτικο,
κι' ὁ Σαφρούλης λένε τώρα πῶς θὰ πάρῃ πράτικο.

Πᾶει τώρα κι' ὁ τῆς Σάμου,
καὶ τοῦ λέει κάθε φίλος:
ἄς μὴν εἶμαι μήτε ψύλλος
μὲς στὸν κόρφο σου, φεσᾶ μου.

Γιασασὴ μας κι' αἶντε ντέ,
μπαίνω σ' ἐνα μπεγγαντέ,
καὶ φωνάζω: καίξῃ, Σύνταγμα κι' ἰσότης πιά...
τράβα στὸ Μπουγγουκτερέ, πῆγαινε στὰ Θεραπιά.

Στὴν Σταμπούλ, Περικλέτο, θὰ μείνω
μ' ἀναμνήσεις πολλὰς τῶν κλεινῶν,
κι' εἶναι τώρα πολὺ πιθανὸν
βουλευτῆς τῆς Τουρκίας νὰ γίνω.

Φασουλῆς ὁ λιμαδόρος τῆς Τουρκίας Βουλευφόρος.

Βουλευτῆς μὲς στήν Πόλι κι' ἐγὼ
μ' Ἀρμενίους μὲ Τούρκους, μ' Ἑβραίους,
καὶ τῆς νέας Τουρκίας κυνηγῶ
βδέλλαις, σκνίπες, κοράκια, κορέους.

Βουλευτῆς μὲς στήν Πόλι θὰ γίνω,
τὰ δικά μας Κουδέρνα τὰ φίνω,
ποῦ δὲν κάνουν στὰ κλέη νισάφι
καὶ μᾶς ἔχουν γεμίσει χρυσάφι.

Μὲ τὸ μέρος θὰ πάω τῆς Πύλης
τὰ παλῆα νὰ πατάξω κωθόνια,
καὶ οὐ φρόντισ' εὐθὺς νὰ μοῦ στείλῃς
τῆς Ἀθήνας Ἑλληναῖς καὶ Κορδόνια.

Θ' ἀφουπνίσῃ τὸ λάλον μοῦ στόμα
διαφόρων φυλῶν συμπολίτας...
μὴν ξεχάσῃς νὰ στείλῃς ἀκόμα
καὶ καμπόσους νεκροὺς μακαρίτας.

Θὰ φροντίξω μὲ τὰλλα τὰ γράμια
κατὰ Σύνταγμα νὰ μ' εὐπρεπῇς,
καὶ συχνὰ θὰ μετρῶ καλντερίμια
νὰ γενῶ καλντερίμ-σελεπῇς.

Σκορπισθήκαν οἱ Χαφιέδες... πῶς τὴν ἀπαθαν οἱ μαῦροι...
ποῦ λουφᾶς καὶ ποῦ μπαξίσι;
τόσος κόσμος τώρα κλαίει, κι' ἐνα τοῦλο τρέχει νάβῃ
τὴν κοιτίδα τοῦ νὰ ζύσῃ.

Μὲς στήν Πόλι θὰ τὸ σπρώσω, καθὼς σοῦπα παραπάνω,
ποῦ ἔμπορὸν κι' ἐγὼ, κενέφῃ,
ὅταν μοῦ ρεχέται τὸ κέφι,
νὰ πηγαίνω στὸν Σουλτάνο.

Τὸν λαὸ τοῦ πιά τὸν ἔχει στήν καρδιά τοῦ σὰν παιδί
κι' ἔξω νάβῃ τοῦ φωνάζω νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ μὲ δῇ.
Πᾶω μόνος στὸ Παλάτι μόνις τὸν ἐπιθυμῶ
καὶ κανέναν δὲν πρῶτα δὲν μοῦ λέει: γαῖε, ὀπίσω.

Κι'ὁ Χαμίτ κι'ἐμέν'ἀκούει καὶ μοῦ κάνει τὸ χατήρι,
καὶ μοῦ βγάζει κι'ένα λόγο μέσ'ἀπὸ τὸ παραθύρι,
κι'ἐγὼ σκούζω: γιγασσῇ
μέσ'αὐτοῦ Γιλδίς τοὺς κήπους...
Χαίρε, 'λευθεριὰ χρυσή,
ποῦ δὲν ξέρεις ἀπὸ τύπους,

Ἐπετεγέμαι καὶ στήν Σμύρνη, καὶ μοῦ λέν'στὸν Φασουλᾶ:
Φασουλῇ, χαῖρ ὅλα.

Κι'ἐκεῖ πέρ'ἀκούω ζήτη γιὰ τοὺς Πρίγκηπας φρενήρη,
κι'ἐκεῖ πέρα συγκινήσεις, ἀσπασμοί, καὶ πανηγύρι.

Κι'ἐκεῖ πέρα μ'ἄσπρο φέσι κι'ἄσπρο κέκκινη κονκάρδα
τόσοι φίλοι μὲ γνωρίζουν,
καὶ τὰ μάτια μου δακρύζουν,
ποῦ καμπόσοι μ'ἔρωτοῦνε μήπως ἔφαγα μουστάρδα.

Συνέντευξις τοῦ Φασουλῇ μὲ τὸν Ἰτζέτ τὸν προσφιλέ.

Φ.—Σαμπαλά χαῖρ ὅλοσυν...καλημέρα σου, Πασσά,
ποῦ τὰ κάνεις ὅλα σά.
Τί χαμποῦ καὶ τί χαμπέρ,
πρῶτε τῶν ληστῶν Τιτάν;...
ἦσουν πρῶτα μουχτεμπέρ,
τώρα γίνηκες μποκτάν.

Εἴθε σκούζουν καμμιὰ μέρα νὰ γενῇς Σαντακαμπή,
κουρελιάρης καὶ ζητιάνος...
ἔγινες παντοῦ πομπή,
σ'ἔχει φτύσει κι'ὁ Σουλτάνος.

Τὴν εἰκόνα σου πουλοῦν
κι'ὅλοένα σὲ γελοῦν,
παντοδύναμε Σατράπη.

Πάρτε, σκούζουν, μπὶρ παρᾶ
τῶν σκυλῶν τὸν μασκαρᾶ,
τῆς Συρίας τὸν Ἀράπη.

Σὲ χορταίνουνε φτυσιαῖς,
σὲ χορταίνουνε βρισιαῖς,
καὶ φωνάζουν: σὲν χιρσίζ,
καὶ φωνάζουν: σὲν ἄρσίζ,
σὲν κιοπέκ, τομούζ, ἔσσεκ, ἡ γουν χοῖρος καὶ γαῖδοῦρι,
καὶ πομπεύουν φανερά τὴν Ἀράπικὴ σου μούρη.

Ἦλπιζες νὰ σ'ἀνταμείβουν μὲ τοιαύτας ἀμοιβάς;
τεῖναι τοῦτα ποῦ παθαίνεις; τεῖναι τοῦτα ποῦ τραβάς;
Μὴ μὲ δλέπης βλοσυρῶς μὲ τὰ μάτια σου τὰ γκρίζα,
ἔχεις γίναι τοῦ ντουνιά, τῶν φυλῶν ὁ Καραγκιόζ.

Οὐλὲν Κιαφίρ Ἀράπη, φοβοῦμαι νὰ σὲ πιᾶσω,
τὸ χάλι σου μὲ κάνει νὰ λιγωθῶ στὰ γέλοια,
'νοίκιασες τὴν Μαρία κι'ἀγόρασες τὸν Ἀσσο,
καὶ μὲ τὸν Ἀσσουάν πηγες στὰ Δαρδανέλια.

Κι'ἀπ'ἐκεῖ πέρα μ'πήγες μέσ'στὴ μικρὴ Μαρία
κι'ἄλλαξε καὶ τὸ χρῶμα τῆς μούρης σου τῆς μαύρης...
δὲν ξέρεις ποῦ πηγαίνεις, σὲ πιάνει φρίκη κρύα,
κι'ὡς ποῦ νὰ βρῇς λιμένα τὸν διάβολό σου θάδρης.

Μαζί σου μαρτυροῦν καὶ δὴ Χανούμ μπιρπιλομάταις
κι'Ἐδραῖσσαις γεμάταις,
ἢ Φεριδὲ κι'ἢ Σεμιχᾶ, κι'ὁ πόντος ὁ ταραττων
μὲ κλύδωνας καὶ σάλους

μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
κάνει κι'αὐταῖς τῆς δύστυχαις νὰ βγάζουν τάντερά τιν.

Ταξείδευε, ταξείδευε... πελάγη θὰ περάσης,
καὶ κάτω στῆς κοκέταις
θ'ἀκούωνται ρουκέταις,
κι'αὐτὰ ποῦ περιδρόμιασες ξυνὰ θὰ τὰ ξεράσης.

Ταξείδευε, ταξείδευε... κι'αὐτοὶ ποῦ δυστυχοῦν
κλαῖνε τὴν περιπλάνησιν Ἀράπη ποντοπόρου,
καὶ μέσ'ἀπὸ τὰ κύματα κατάραις ἀντηχοῦν
ἐκείνων, ποῦ σκυλόπνιζες στὰ βάρη τοῦ Βοσπόρου.

Σίντι μπιτί, 'τελείωσε τὸ πᾶν γιὰ σένα τώρα,
παράδες γιόκ, μπαξίσια γιόκ, καὶ μέρα νύκτα δῶρι.
Καπάτ καπί, σοῦ κλείνουνε τὴν πόρτα τοῦ λοιποῦ,
μὰ σὺ μὴ σεκλητίζεσαι καὶ διόλου μὴ λυποῦ.
Σὲ πουπουλένια στρώματα καὶ σὲ ντιδάνια στρώσει
γιατὶ καλὰ τὸν ἔδεσες, Ἰτζέτ, τὸν γαῖδαρό σου.

Κι'ὅταν μεγάλοι καὶ μικροὶ σὲ φτύνουν φαμπαρόνα
σὺ κύτταξέ τους γαυριῶν καὶ πάντας περιφρόνει.
Ὅποταν εὐκολὰ μ'μπορῇς παράδες νὰ σκορπίζης
τοῦ κόσμου τὰ φτυσίματα μήτε νὰ τὰ σκουπίζης.

Ὅταν δλέπω λίραις μ'πρὸς μοῦ
καὶ παρὰ μὲ τὸ τσουβάλι
τὰ φτυσίματα τοῦ κόσμου
τὰ θαρρῶ τιμὴ μεγάλη.

Σκῶπτε πλάσματα πτωχά,
ξουρισμένε συνοδὲ
τῆς κυρίας Σεμιχᾶ,
τῆς κυρίας Φεριδέ.

Ὅπου κι'ἂν πᾶς, Ἀράπη, πολὺ θὰ τιμηθῇς
καὶ φήμην θ'ἀποκτήσης ἀνδρὸς περιλυτοῦ,
κι'ἂν ἔλθῃς στὰς Ἀθήνας ν'ἀποκατασταθῇς
ἐγὼ σὲ δεβαιῶνω πῶς θάσαι φιρτυτοῦ.

Φτοῦ κι'ἄξαμπλάρ χαῖρ ὅλοσυν, τοῦτέστι καλὴ νύκτα,
μεγάλε σκυλοπνίκτη.

Φτοῦ κι'ἄξαμπλάρ χαῖρ ὅλοσυν, καὶ νὰ μὴ δῇς χαῖρ...
μπέντα μπουρντάιμ, εἰμ' ἐδῶ γιὰ σὲ τὸ χοιρομήρι.
Μὴ στρέφῃς, τζάνουμ, στήν Σταμποῦλ τὰ λαίμαργά σου
δέξου στηλαῖο κι'ἀπὸ μὲ καὶ σύρε στὰ κομμάτια.

Μέρος ἀλληλογραφίας φανερᾶς τε καὶ κρυφίας.

Εἰς τῆς Σμύρνης τὸν Ἐδραῖον. — Τοὺς Ἐδραῖους ἀγαπᾷ
καὶ ταῖφότηδες στὸ μέλλον μὴ φορᾶ δὲν θὰ τοὺς πᾶ.

Εἰς τὸν Ἀλφά Μὲ τὸν φίλον.
Σας παρακάλῳ πολὺ
ν'ἀναγνώσετε τὸ φύλλον
τοῦ κυρίου Φασουλῇ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Νίκος Μαργαρίτης, νέος κοσμῶν τοὺς νέους,
ἐτέλεσε στήν Πόλι προσφάτως ὑμεναίους
μὲ τὴν Ἀκιστορίδου, τὴν κόρην Ἰπαιάν,
ἀδράν, χαριστάτην, καὶ κατὰ πάντ'ἀρτίαν.
Κι'ὁ Φασουλῆς στὸ ζεῖθος εὐχὰς μυρίας στέλλει
κι'ὅλην τὴν ζωὴν τὴν νάναι χάριμα, χαρά, καὶ μέλι.